

TAVASZ FELÉ.

*A Bak-téritő homloka világol,
faragva hitből és politikából:
észak felé közeledik a nyár.
Emeld fejed, emeld a fénybe érett
búvó erőd, s világos gyöngeséged,
betűzd ki létem. a nap merre jár?*

*Mozdonyok zúgnak, csörtetnek az estben,
termékenyül a földbe-ásott fegyver,
a hal mind sikosabb ikrát terem,
csúsós a test. Fajtámat nem csodálom,
sejtjeimen nem csörgedez családom
hálóját mégis hogy bontja a rend?*

*Micsoda halvány izzószál a tájban?
Fényháló, bomló, sűrű-rajzú ábra,
ágasbogas, fémes, szökő virág,
az űr alól kilángol sűrű bokra.
magasodik ragyogva és forogva,
opálkarokkal reng az égen át? —*

*Nemcsak a lét — nem vérem száz alakban
emelkedik agyamban láthatatlan,
a rend élteti éltető szemem,
s egymásba-fonva, ágbogas virágként
isteneit megtermi majd a szándék,
és önmagát a nyiló értelem!*

NEMES NAGY ÁGNES